

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 597/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou SD LEGAL, s. r. o., Žriedlová 3, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Slavomír Dubjel, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Stará Ľubovňa, oddelenia vyšetrovania Stará Ľubovňa, odboru kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ČVS: ORP-174/VYS-SL-2020 z 22. júla 2020 vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, a to na tomto skutkovom základe:

«od presne nezisteného dňa mesiaca december 2019 do 22.01.2020 v mieste bydliska... presne nezistený počet krát opakovane verbálne, ako aj fyzicky, útočil na svoju manželku... s ktorou žil v spoločnej domácnosti, kde počas tohto obdobia po vzájomných hádkach, ktorých predmetom mali byť podnikateľské aktivity obvineného... a po oznámení poškodenej..., že sa s ním chce rozviesť, sa tejto vyhrážal, „že ju zničí, že túto vojnu prehrá a že ju dá zavrieť“, následne dňa 02.02. 2020 v skorých ranných hodinách v mieste bydliska na adrese... po tom ako poškodená... otvorila dvere a odchádzala do práce, ju násilím vtláčil do bytu, kde do bytu vošiel s doposiaľ presne nestotožnenou osobou mužského pohlavia, ktorá mala na hlave čiernu kuklu, kde následne, ako násilím vtláčil poškodenú do bytu, ju obvinený hodil o dvere, tak ju začal rukami biť a udierať do oblasti hlavy a tváre, kde poškodená sa snažila chrániť sa, pričom sa z bytu snažila dostať

von cez vchodové dvere, avšak obvinený ju silno schytil a stiahol dnu, tak spadli na zem, kde obvinený spadol na zem a poškodená na neho, tak jej nohami zablokoval jej nohy a rukami ju chytil okolo krku tak, že nemohla dýchať, nakoľko chcela kričať o pomoc, ale nešlo to a tak obvinený povedal doposiaľ presne nestotožnenej osobe mužského pohlavia v kukle, ktorá tam stála, aby jej zalepila ústa, pričom použil slová „[REDAKOVANÉ], zalep jej ústa“, čo táto osoba následne urobila, tak obvinený poškodenú zdvihol zo zeme, opätovne ju začal biť rukami po hlave a tvári, pričom na ňu silno kričal, aby mu dala papiere ku právnikovi, čo má nachystané a tiež aj drogy, čo mu zobrala, načo mu poškodená uviedla, že tieto nemá a že ich odovzdala polícii, načo ju opätovne začal silno biť rukami po hlave a po tvári, až jej začala z úst tiecť krv, tak sa znova opýtal na tie papiere a drogy, kde poškodená z obavy o svoj život mu papiere prichystané pre právnikovi na rozvod dala a čo sa týka drog mu uviedla, že tieto zničila, nato jej obvinený povedal „chod' sa umyť, pozri ako vyzeráš ty piča“, následne ju z chodby rukami strkal až do obývačky, kde ju prinútil, aby napísala list, v ktorom musela uviesť, že sa vzdáva firmy... že deti, ktoré spolu majú bude dávať obvinenému, kedykoľvek bude chcieť, pričom, ak to nenapíše a nepodpíše, tak jej obvinený povedal, že „už sú zaplatení ľudia, ktorí ťa zakopú a už ťa nikdy nenájdu“, nato jej zobral kabelku, ktorú vysypal a z nej zobral mobilný telefón poškodenej, ako aj finančnú hotovosť v sume najmenej 700,- eur, pričom uvedeným konaním boli poškodenej spôsobené zranenia, a to začervenanie periorbitálne vľavo na tvári a preaurikulárne začervenanie bez tržných rán, kde tieto zranenia si nevyžiadali liečenie ani práceneschopnosť, následne v presne nezistený deň koncom mesiaca február 2020, v presne nezistenom čase, keď bola poškodená na návšteve u svojej mamy, jej obvinený neustále vypisoval a chcel od nej, aby prišla domov od matky, pričom jej napísal v SMS správe, že ak do 5 minút nebude doma, tak bude volať [REDAKOVANÉ] (starú mamu poškodenej) a tiež jej napísal aj SMS správu v znení „tvoja mama to posrala“, potom v období mesiacov marec 2020 až do dňa 09.05.2020 jej vyčítal, že jej na ňom nezáleží, pričom v presne nezistenom dni predmetného obdobia po tom, ako prišiel domov, začal na poškodenú vrieskať, trieskať dverami v mieste trvalého bydliska a tak otvoril okno a chcel vyskočiť z okna, pričom poškodená mu v tom stihla zabrániť, no nato ťahal poškodenú k oknu a chcel po nej, aby mu dokázala, ako ho ľúbi a aby vyskočila z okna ona, kde poškodená tak neurobila, ale sa jej podarilo situáciu ukludniť, a jeho konanie voči poškodenej vyvrcholilo v dobe od 23.00 hod. dňa 15.07.2020

do ranných hodín dňa 16.07.2020, počas ktorých musela byť poškodená pripojená cez aplikáciu Viber, aby obvinený mal možnosť vidieť, čo robí a po tom, ako mu poškodená povedala, že „stačí“, tak rozposlal rodinným príslušníkom poškodenej SMS správu v znení „dnes budete mať všetci moju krv na Vašich rukách“ a po tom, ako toto menovaná ignorovala, tak jej napísal, či má volať do [REDAKOVANÉ] (starej matke poškodenej), kde uvedeným konaním nútil poškodenú... aby táto napriek jej nesúhlasu ostala s obvineným v kontakte.»

3. Na základe návrhu prokurátorky Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa (ďalej len „okresná prokuratúra“) na vzatie sťažovateľa do väzby rozhodol Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 4 Tp 22/2020 z 27. júla 2020 tak, že sťažovateľa z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzal do väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub ako náhradu väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal záruku ponúknutú matkou sťažovateľa na nahradenie väzby sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom a podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal ponuku peňažnej záruky na nahradenie väzby, ktorú ponúkla matka sťažovateľa.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že pri odtlačku pečiatky okresného súdu o dátume a čase doručenia návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby nie je vyznačený čas doručenia tohto návrhu okresnému súdu, a teda sťažovateľ nemal možnosť objektívne posúdiť a preveriť, či bol okresným súdom vypočutý včas a či o jeho väzbe bolo rozhodnuté včas – v lehote 48 hodín. Podľa názoru sťažovateľa nevyznačenie konkrétneho času doručenia návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby konajúcemu súdu je takou závažnou a podstatnou vadou, ktorá už sama osebe odôvodňuje potrebu konštatovania porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Sťažovateľ zároveň namieta, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, resp. príslušníci Policajného zboru sťažovateľovi počas pobytu v cele policajného zaistenia celkovo dvakrát neumožnili hovoriť s jeho obhajcom bez prítomnosti tretej osoby, argumentujúc tým, že po odovzdaní zadržaného súdu je na návštevu zadržaného obhajcom potrebný súhlas sudcu pre prípravné konanie. Sťažovateľ uvedený postup vyšetrovateľa vytýkal v rámci inštitútu žiadosti o preskúmanie postupu policajta, avšak prokurátor okresnej prokuratúry nápravu nevykonal. Sťažovateľ zároveň okresnému súdu vytýka, že pred výsluchom sťažovateľa konaným na okresnom súde 27. júla 2020 s cieľom rozhodnutia o jeho väzbe bolo sťažovateľovi umožnené komunikovať s jeho obhajcami 15 minút, čo podľa jeho názoru nemožno považovať za dostatočne dlhý čas. Podľa sťažovateľa krajský súd porušil jeho právo na obhajobu v zmysle čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 dohovoru, keďže síce správne skonštatoval, že na styk sťažovateľa s obhajcom nebol potrebný súhlas sudcu pre prípravné konanie, avšak nevyvodil žiadne závery, ktorými by bolo učinené zadost' porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu.

Sťažovateľ taktiež namieta, že sudkyňa pre prípravné konanie v zápisnici o výsluchu z 27. júla 2020 nesprávne uviedla, že poučila sťažovateľa o skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ako aj o právnej kvalifikácii skutku, čo bolo aj dôvodom, že sťažovateľ ani jeho obhajcovia nepodpísali zápisnicu z uvedeného výsluchu. Podľa názoru sťažovateľa tým, že nebol sudkyňou pre prípravné konanie oboznámený so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu, ako ani s právnou kvalifikáciou skutku, došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru.

Sťažovateľ napokon namieta, že žiadal krajský súd, aby podľa § 302 Trestného poriadku umožnil jemu a jeho obhajcom účasť na neverejnom zasadnutí krajského súdu, na ktorom bude rozhodovať o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o vzatí do väzby, čomu krajský súd nevyhovel, čím podľa sťažovateľa pochybil a porušil rovnosť zbraní.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/28/2020 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na slobodu a bezpečnosť, na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie, na rozhodnutie o zákonnosti väzby v súlade s konaním ustanoveným zákonom a s právom na obhajobu v zmysle čl. 17 ods. 1, Ústavy SR, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 ods. 5 Ústavy SR ako aj právo na slobodu v zmysle čl. 5 ods. 1, písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 5 ods. 4/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/28/2020 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... byť vypočutý sudcom do 48 hodín od prevzatia sudcom a právo, aby o jeho väzbe bolo rozhodnuté do 48 hodín od prevzatia sudcom podľa čl. 17 ods. 3 Ústavy SR ako aj podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajský súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/28/2020 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] byť oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu podľa čl. 5 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.08.2020 č. k. 3Tpo/28/2020-97.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky nariaďuje okamžité prepustenie sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na slobodu.

6. Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- € v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

7. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 450,29 € vrátane DPH, ktorú je povinný Krajský súd v Prešov zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa [REDAKOVANÉ] .. lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

6. Dňa 12. októbra 2020 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie podania sťažovateľa, v ktorom poukázal na skutočnosť, že k jeho zadržaniu 24. júla 2020 predchádzajúcemu jeho vzatiu do väzby došlo v priestoroch Fakultnej nemocnice [REDAKOVANÉ] na psychiatrickom oddelení, kde bol sťažovateľ hospitalizovaný po neúspešnom pokuse o samovraždu 16. júla 2020, čo je dôležité z dôvodu, že v čase vykonávania úkonov trestného konania 24. júla 2020 a 25. júla 2020 bol sťažovateľ utlmený liekmi (najmä liekom Diazepam), ktoré mu boli podávané na psychiatrickom oddelení. A teda sťažovateľ bol „*duchom prítomný*“ až 26. júla 2020, keď mu ale nebol dvakrát umožnený styk s obhajcom.

Sťažovateľ zároveň v rámci doplnenia podania poukázal na skutočnosť, že podaním adresovaným Úradu inšpekčnej služby sa domáhal preskúmania postupu vyšetrovateľa (opakované neumožnenie styku sťažovateľa s obhajcom 26. júla 2020), no tento orgán sa uvedeným podaním odmietol zaoberať z dôvodu nedostatku právomoci, čo je podľa názoru sťažovateľa dôležité z dôvodu, že krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že porušenie práva na styk obvineného s obhajcom je dôvodom na vyvodenie zodpovednosti proti tomu, kto styk obvineného s obhajcom neumožnil.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

13.1 Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

13.2 Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

13.3 Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

13.4 Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

14.1 Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

14.2 Podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru každý, kto je zatknutý, musí byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

14.3 Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

14.4 Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 3 a 4 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020, pričom podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že

- pri odtlačku pečiatky okresného súdu o dátume a čase doručenia návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby nie je vyznačený čas doručenia tohto návrhu okresnému súdu,

- vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, resp. príslušníci Policajného zboru sťažovateľovi počas pobytu v cele policajného zaistenia celkovo dvakrát neumožnili hovoriť s jeho obhajcom bez prítomnosti tretej osoby,

- sudkyňa pre prípravné konanie v zápisnici o výsluchu sťažovateľa z 27. júla 2020 nesprávne uviedla, že poučila sťažovateľa o skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ako aj o právnej kvalifikácii skutku,

- krajský súd nevyhovel sťažovateľovej žiadosti, aby podľa § 302 Trestného poriadku umožnil sťažovateľovi a jeho obhajcom účasť na neverejnom zasadnutí krajského súdu, na ktorom bude rozhodovať o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho vzatí do väzby.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

18. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru

20. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru odôvodňuje tým, že pri odtlačku pečiatky okresného súdu o dátume a čase doručenia návrhu na jeho vzatie do väzby nie je vyznačený čas doručenia tohto návrhu okresnému súdu, a teda sťažovateľ nemal možnosť objektívne posúdiť a preveriť, či bol okresným súdom vypočutý včas a či o jeho väzbe bolo rozhodnuté včas, t. j. v lehote 48 hodín.

21. V súvislosti s uvedenou sťažovateľovou námietkou ústavný súd konštatuje, že túto argumentáciu mohol sťažovateľ uplatniť v konaní pred okresným súdom a následne v konaní pred krajským súdom (v rámci sťažnosti proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby), o to viac v prípade, ak v konaní pred všeobecnými súdmi bol zastúpený dvoma kvalifikovanými právnymi zástupcami. Sťažovateľ zároveň v rámci ústavnej sťažnosti ani nenamieta, že by predmetnú argumentáciu v konaní pred všeobecnými súdmi uplatnil, avšak všeobecné súdy sa s ňou náležite nevysporiadali. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh tak vyplýva,

že sťažovateľ predmetnú námietku, ktorú uplatnil vo svojej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, v konaní pred všeobecnými súdmi relevantne vôbec nevzniesol.

Keďže sťažovateľ nevyužil možnosť súdneho prieskumu tejto otázky v konaní pred všeobecnými súdmi, tieto nemohli nahradiť jeho procesnú aktivitu svojou vlastnou.

22. Ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva nielen v tom, aby príslušná vec bola posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha, ale tiež, aby prípadné pochybenia mohli byť v rámci opravného konania pred orgánmi verejnej moci preskúmané a posúdené zákonom predvídaným spôsobom a v prípade potreby odstránené. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaní pred všeobecným súdom, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

23. Podmienka vyčerpania procesných prostriedkov, ktoré zákon na ochranu práv sťažovateľom poskytuje, nemôže byť v nadväznosti na uvedené splnená iba ich formálnym uplatnením, ale na úspešné uplatnenie sťažnosti je nevyhnutné (ako *conditio sine qua non*) aj ich vyčerpanie materiálne, a to pokiaľ ide o obsah a rozsah ich uplatnenia. Ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno redukovať na prostriedok nápravy, na základe ktorého by sa sťažovateľovi poskytla ďalšia možnosť obhajovať svoje práva v dôsledku svojho vlastného opomenutia a nečinnosti spočívajúcej v absencii tvrdení v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci. Akceptovaním námietok po prvýkrát prednesených až v konaní o ústavnej sťažnosti by sa ústavný súd stával ďalšou súdnou inštanciou, pred ktorou sa sťažovateľ snaží zreparovať, čo v predchádzajúcom konaní zanedbal, teda napraviť následky spôsobené vlastným zavinením, resp. zavinením svojho právneho zástupcu.

24. Ústavný súd v spojitosti s tým poukazuje aj na zásadu zodpovednosti účastníka za ochranu svojich práv „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej vyplýva, že nedôslednú procesnú obranu sťažovateľa v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci nemožno dodatočne nahrádzať prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

25. V súvislosti s uvedeným sa možno odvolať aj na ustálenú a všeobecne známu judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej konanie o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže byť prostriedkom, ktorý by nahradzoval konanie pred príslušnými orgánmi verejnej moci a ktorým by sa umožnilo prihliadnuť na nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať vplyv na právoplatné rozhodnutie, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, pritom ale neboli uplatnené vo veci samej. Nevyužitie možnosti uplatniť argumentáciu v konaní pred všeobecnými súdmi nemožno naprávať alebo nahrádzať ústavnou sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu v prípade, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

Inak povedané, právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť všeobecný súd, prípadne iný orgán verejnej moci. Ak takáto situácia nastane, treba preto podľa ustáleného názoru ústavného súdu ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012, IV. ÚS 456/2013, IV. ÚS 597/2018 a i.).

26. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu

sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa pre úplnosť uvádza, že len od samotnej absencie uvedenia predmetného časového údaja v odtlačku pečiatky nemožno bez ďalšieho odvodzovať porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadnu ústavnoprávne relevantnú skutočnosť spôsobilú vzbudiť reálnu pochybnosť o oneskorenosti rozhodovania okresného súdu o návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby. Sťažovateľova argumentácia je tak fakticky len v rovine podozrení, dohadov a hypotéz, že v jeho trestnej veci mohlo teoreticky dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Akceptácii sťažovateľom použitej argumentácie tak okrem nedostatku právomoci ústavného súdu bráni aj nesplnenie jeho povinnosti uniesť bremeno svojho tvrdenia vzťahujúceho sa na porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru. Uvedené by tak odôvodňovalo odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti, ústavný súd upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej čl. 5 ods. 4 dohovoru nie je aplikovateľný na súdnu kontrolu zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby), ale je aplikovateľný až na situáciu následnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody (t. j. na rozhodovanie o žiadosti väzobne stíhanej osoby o prepustenie na slobodu a rozhodovanie o jej ponechaní vo väzbe). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby, teda čl. 5 ods. 4 dohovoru aplikovateľný nie je.

29. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým postupom, resp. napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 dohovoru

30. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

31. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením práva na osobnú slobodu a bezpečnosť napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu o sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho vzatí do väzby ústavný súd v úvode poznamenáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

32. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020.

33. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, resp. príslušníci Policajného zboru sťažovateľovi počas pobytu v cele policajného zaistenia dvakrát neumožnili hovoriť s jeho obhajcom bez prítomnosti tretej osoby, čím bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že právo zadržaného obvineného hovoriť s obhajcom bez prítomnosti tretej osoby vyplýva priamo z § 34 ods. 1 Trestného poriadku, a preto nie je potrebný v prípade zadržaného žiadať ďalší osobitný súhlas sudcu pre prípravné konanie. Nerešpektovanie tohto práva na obhajobu v prípade, ak sa preukáže, je preto pochybením toho, kto sťažovateľovi neumožnil hovoriť s obhajcom počas jeho zadržania. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd, vychádzajúc zo zápisnice o výsluchu sťažovateľa, konštatoval, že sudkyňa pre prípravné konanie sťažovateľovi umožnila pred výsluchom na okresnom súde radiť sa s obhajcami bez prítomnosti tretej osoby. Navyše, obhajcovia sťažovateľa boli osobne prítomní počas výsluchu sťažovateľa na okresnom riaditeľstve, na okresnom súde a boli osobne prítomní aj počas výsluchu svedkyne poškodenej [REDACTED], svedkyne [REDACTED] a svedkyne [REDACTED].

34. V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že je nesporné, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, resp. príslušníci Policajného zboru sťažovateľovi počas pobytu v cele policajného zaistenia dvakrát neumožnili hovoriť s jeho obhajcom bez prítomnosti tretej osoby. Ústavný súd však súčasne zdôrazňuje, že pre rozhodnutie ústavného súdu, či v dôsledku uvedenej skutočnosti došlo alebo nedošlo v procese rozhodovania o väzbe sťažovateľa k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na obhajobu, sú relevantnými konkrétne okolnosti preskúmvanej veci, na ktoré je v zmysle svojej judikatúry ústavný súd v každom jednotlivom prípade povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať (obdobne pozri II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, III. ÚS 217/2016 a pod., ale vyplýva to aj z mnohých rozhodnutí ESLP napr. Letellier proti Francúzsku, rozhodnutie z 26. 6. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku, rozhodnutie z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie).

Inak povedané, v každej preskúmvanej veci je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, až na základe komplexného zhodnotenia ktorých možno následne dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo právo na obhajobu reálne zmarené.

35. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na nasledujúce skutočnosti rozhodujúce pre komplexné posúdenie otázky, či v rámci procesu rozhodovania o väzbe sťažovateľa bolo jeho právo na obhajobu zmarené:

- obhajcovia sťažovateľa boli osobne prítomní počas výsluchu sťažovateľa na okresnom riaditeľstve,
- obhajcovia sťažovateľa boli osobne prítomní počas výsluchu svedkyne poškodenej [REDAKOVANÉ], svedkyne [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ],
- sťažovateľovi bolo umožnené radiť sa s obhajcami pred jeho výsluchom na okresnom súde,
- v zmysle § 34 ods. 1 Trestného poriadku mal sťažovateľ možnosť radiť sa so svojimi obhajcami aj počas úkonov vykonávaných súdom, t. j. mal možnosť radiť sa so svojimi obhajcami aj počas predmetného výsluchu na okresnom súde, pričom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nenamieta, že by mu to nebolo umožnené,

- po rozhodnutí okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby mal sťažovateľ v zmysle § 34 ods. 1 Trestného poriadku možnosť radiť sa so svojimi obhajcami, čo sa týka prípravy a podania sťažnosti namietajúcej rozhodnutie okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby, pričom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nenamieta, že by mu to nebolo umožnené.

36. Vyhodnotiac uvedené individuálne okolnosti, ústavný súd konštatuje, že v tomto konkrétnom prípade v rámci procesu rozhodovania o väzbe sťažovateľa nebolo právo sťažovateľa na obhajobu reálne zmarené.

Vychádzajúc z uvedených úvah, tak ústavný súd uzatvára, že v posudzovanom prípade špecifické skutkové okolnosti prípadu, na ktoré je v zmysle svojej judikatúry ústavný súd v každom jednotlivom prípade povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať, nesvedčia v prospech vyslovenia porušenia práva sťažovateľa na obhajobu.

37. Sťažovateľ taktiež namietal, že sudkyňa pre prípravné konanie v zápisnici o výsluchu sťažovateľa z 27. júla 2020 nesprávne uviedla, že poučila sťažovateľa o skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ako aj o právnej kvalifikácii skutku, čo bolo aj dôvodom, že sťažovateľ ani jeho obhajcovia nepodpísali zápisnicu z uvedeného výsluchu. V súvislosti s touto námietkou krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že pokiaľ sa preukáže, že sudkyňa pre prípravné konanie v zápisnici o výsluchu sťažovateľa v rozpore so skutočnosťou uviedla, že sťažovateľa oboznámila so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu, a právnou kvalifikáciou, potom je túto časť sťažnosti sťažovateľa potrebné posudzovať ako námietky proti zápisnici a je potrebné o týchto námietkach rozhodnúť (§ 60 Trestného poriadku). Vychádzajúc z obsahu zápisnice o predmetnom výsluchu sťažovateľa, je však zrejmé, že sťažovateľovi bol doručený návrh na vzatie do väzby, a toto ani sťažovateľ nenamieta. Zároveň mu bolo vyšetrovateľom doručené uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, pričom ďalšie oboznamovanie či čítanie obsahu týchto listín nie je povinnosťou sudcu pre prípravné konanie.

38. Z rozhodnutia krajského súdu nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy s dôsledkom porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 dohovoru. Právny záver krajského súdu nie je výsledkom svojvôle, keďže má logickú podobu, kde argumenty sú jasne vysvetlené a sú súčasne dostatočne zrozumiteľné. Krajským súdom prezentovaná interpretácia aplikovaných právnych noriem nijako nepopiera ich účel a zmysel a má teda z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

39. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že krajský súd nevyhovel jeho žiadosti, aby podľa § 302 Trestného poriadku umožnil sťažovateľovi a jeho obhajcom účasť na neverejnom zasadnutí krajského súdu, na ktorom bude rozhodovať o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho vzatí do väzby, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že rozhodoval a konal v súlade s § 192 ods. 3 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, pričom ani obhajoba v pomerne rozsiahlom odôvodnení sťažnosti neuviedla také skutočnosti či neoznačila také konkrétne dôkazy, pre ktoré by bolo potrebné sťažovateľa vo veci v tomto štádiu konania dopočuť, prípadne také, ktorými by jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností vyvrátila výpovede svedkýň [REDACTED].

40. Krajský súd sťažovateľom označené práva neporušil, keďže pri rozhodovaní o jeho väzbe konal v súlade s príslušným procesnoprávnym predpisom upravujúcim rozhodovanie o sťažnostiach proti väzobným rozhodnutiam.

Totíž § 192 ods. 3 Trestného poriadku zakotvuje, že o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby rozhodne nadriadený súd na neverejnom zasadnutí do piatich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie. Zároveň § 302 ods. 2 Trestného poriadku stanovuje, že pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu umožniť prokurátorovi, obvinenému a jeho obhajcovi účasť na neverejnom zasadnutí. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že nie je právom obvineného, resp. jeho obhajcu zúčastniť sa na tomto neverejnom zasadnutí, a teda nie je povinnosťou,

ale oprávnením predsedu senátu účasť týchto osôb umožniť. Krajský súd teda postupoval v súlade s príslušnou procesnoprávnou úpravou.

Sťažovateľom napadnutý postup krajského súdu tak nie je možné hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so znením, so zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku, pričom ani sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by krajský súd napadnutým postupom zjavne porušil alebo neprípustne „obišiel“.

41. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 28/2020 zo 16. septembra 2020 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

42. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu